

LBRIS

We know
books

EMIL GÂRLEANU

**DIN LUMEA
CELOR CARE
NU CUVÂNTĂ**

 editura
Eduard

CUPRINS

CA SOARELE!	11
CALUL	15
CĂLĂTOARE!	23
CĂPRIOARA	28
CÂND STĂPÂNUL NU-I ACASĂ!.....	32
CÂNTĂREȚUL	37
CÂT UN FIR DE NEGHINĂ	41
CIOC! CIOC! CIOC!.....	46
CUCOȘUL.....	53
DUPĂ ASEMĂNAREA LOR!.....	58
FILOZOFUL	63
FRICOSUL	67
FRUNZA.....	70
GÂNDĂCELUL.....	76
GÂZA	80
GRIVEI.....	85

HOINAR.....	90
ÎN CURTEA MEA	97
ÎN FEL DE FEL DE FEȚE... ..	103
LUPTĂTORII.....	110
MĂRINIMIE.....	115
MUSAFIRUL.....	117
MUSCULIȚA.....	120
NEDESPĂRȚITE!.....	124
O RAZĂ.....	128
PASĂRE DE NOAPTE.....	132
PĂRĂSITĂ.....	136
PUIȘORII.....	142
SĂRĂCUȚUL!.....	147
SINGURATECII.....	151
TOVARĂȘII	154
TRANDAFIRUL.....	160
VOINICUL!.....	164
VULTURUL.....	168

CA SOARELE!

casă, o livadă și-o curte mare. În casă stau stăpânii; în livadă sunt pomi roditori; în curte felurimi de păsări.

Așa, în curtea aceasta, s-au întâmplat multe și mărunte, căci unde sunt păsări multe, dragostea-i stăpână. Nu mai departe, acum o lună, un cucuș a fugit, peste gard, cu bogheta altuia. Nu i-a mai văzut de atunci nimeni! Unele păsări spuneau una, altele alta, găștele șușoteau, fel și chipuri, pe socoteala celor doi îndrăgostiți. Ei și-au văzut de treabă. Acum o săptămână, o găină, o americană, zor nevoie după un pichiroi. Au șters-o și aceștia... Iar zarvă, iar șușoteli, nimeni nu mai putea nici dormi, nici mânca; cum se întâlneau două păsări față în față se întrebau: „Ce-i cu americanca?” Cealaltă: „Ce-i cu pichiroiul?”

Pichiroiul așa; americanca altfel. Și ei doi habar n-aveau de gura lumii!

De aceea, când pichirea, stingheră, hotărî să-și caute un soț, și-și puse ochii pe păun – pasăre de neam mare – se feri de toți, de frică să nu li se așeze cineva de-a curmezișul dragostei. Și-a început pichirea să se învâрте-n sus și-n jos pe lângă păun. Azi așa, mâine iar așa, până când i-a venit o dată la socoteală și i-a șoptit, cu glasul ei cel mai dulce: „Pi-chi-chi-chi-chi-ri”: „Te iubesc!” Păunul a privit-o dintru-ntâi de sus, dar pe urmă și-a dat seama că nici pichirea nu e de lepădat. Mai auzise că dragostea, dacă o întâlnești, s-o culegi de oriunde ar fi, s-a rotit, și-a răspuns: „Chiau”: „Bine!” Și zilnic s-au curtat. Pichirea, mică și pestriță, dar șireată; păunul mare, minunat de frumos, dar cam sec.

Și așa, într-o dimineată, pichirea, harnică titirez, s-a sculat mai devremior chiar decât cucoșul, a ciugulit ce-a putut și, pe urmă, s-a dus sub culmea păunului, de l-a

sculat. Și amândoi, aripă la aripă, au pornit pe pajiște. Flori, răcoare, mireasmă dulce. Pentru întâia oară și-au apropiat pliscurile: întâiul sărutat! „Sunt mulțumită”, „Chiau”, „Sunt fericită”, „Chiau”. Ce Dumnezeu, gândește pichirea, numai atât e în stare să-mi răspundă? Și-n clipa aceea se înalță, rotund și de aur, soarele!

Peste lume se revarsă valuri de lumină.

Păunul strălucește de parcă ar fi îmbrăcat în fir. Pichirea îl privește încântată, mândră de frumusețea iubitului ei. Apoi se întoarce de se uită, uimită, la soare. Și, cu sufletul ei sălbatec, plin de poezie, își îmbie și iubitul: „Privește, privește, dragă!” Dar păunul se supără. Îngâmfala îi descleștează limba: „Ce să te uiți la soare, când mă ai pe mine? Rogu-te, privește-mă!” Și cum pichirea se uită încă spre răsărit, păunul i se pune drept în față și își rotește coada: „Privește-mă!” Se uită pichirea, se uită mirată, apoi, dumerindu-se, îi răspunde: „Te privesc, dar ascunzându-mi lumina soarelui, nu-ți mai văd nici strălucirea ta.”

Și, dezamăgită, pichirea îi întoarce spatele...

Numai așa păsările din curte nu mai avură prilejul să şușotească pe socoteala altor doi îndrăgostiți.

CALUL

Lui Corneliu Moldovanu

-a trezit în câmpiile întinse, acoperite de ierburile dese, culcate de vânturi, ale Ungariei. În mijlocul lor s-a ținut câtăva vreme de mama lui, o iapă oarbă ce sta răzlețită de ceilalți cai, dintre care cei mai frumoși fuseseră mânjii ei. Apoi, când a simțit fiorul sălbatic ce se revărsase în sânge, în largul pustietăților acestea a deprins cele dintâi goane, ș-acolo și-a ridicat capul, a lărgit nările și, cutremurându-și coama încâlcită de spini, răspunse la chemări necunoscute, trimițând depărtărilor cel dintâi nechezat puternic ce-i ieșise din piept. Dar când se învățase cu viața asta slobodă, se pomeni odată prins din fugă, înfrânat cu de-a sila de către cineva care se aruncă, dintr-o săritură, călare pe el. Atunci

a înțeles că ceva îl amenință, că cineva vrea să-i țarmurească libertatea; s-a strâns ghem, apoi s-a destins repede și a pornit ca o săgeată. Mânca pământul sub copitele lui, simțea că i se aprinde ceva înăuntru, că ochii îi ard și că limba îl frige; trupul îi era numai o apă, gura numai o spumă de sânge. Iar în fuga nebună, ierburile îl biciuiau și i se încolăceau ca șerpilor de picioare. De la o vreme se simți sleit de puteri și se opri. Un nechezat parcă îl chemă dincotrova; dar când văzu că dușmanul e tot pe spatele lui, că-i smucește frâul tot așa de crunt, puse capul în piept și, învins, se întoarse încet, purtându-și stăpânul. Apoi plecă pe drumuri lungi, prin locuri străine și depărtate.

L-au necăjit îndelung până să-l învețe cu viața înfrânată de zăbală și pinten. Când s-a dezmeticit bine-bine, era de mult deprins cu șaua și știa chiar ceasul de dimineață la care pornea înspre câmp ca să-și poarte călărețul, prin fața regimentului, în văzul sutelor de cai ce stăteau nemișcați

la strigătul goarnei, ca și oamenii de pe ei. Și nu mai putea de mulțumire când, după alergările prin vânt și ploaie, se întorcea în grajdul în care îl aștepta nutrețul.

După câțiva ani porni la un drum mai greu. Mergeau fericiți, ocolind mereu, oprindu-se la bubuitul tunului; stăteau zile și nopți în ploaie și glod, sub cerul încărcat de norii deși ce atârnau până lângă pământ. Într-o zi, în capul călăreților cu săbiile scoase, se simți mânat la moarte într-un vârtej înspăimântător. În față le răsări deodată un alt vârtej, și se loviră într-un învălmășag de glasuri, de vaiete, de împușcături.

I se păru că nu mai e scăpare, se avântă, sări peste trupuri de oameni și cai și, în goana nebună, își duse călărețul departe, despărțindu-l de ai lui. Un zid de săbii se înalță deodată împrejurul lui și-l opri. Atunci se ridică în două picioare, se întoarse și se aruncă orbiș înapoi.

Simțea că pe urmele lui veneau alții,